

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Sapiente Fructuoso Epistolares Libri quinque

Bonifacio, Juan

Ingolstadii, 1606

VIII. Eidem de illis consolandis, quos mors orbarit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51159](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51159)

poenas effugit. Ego similiter multos
tuis precibus, piaque opera liberatos
spero. Vale, & morituri benedictio-
nem ad te peruenisse crede, cuius
officiosissimus ille Iob sæpe fuit par- *Iob. c. 29.*
ticeps.

E I D E M,

De illis consolandis, quos mors or-
barit.

TLLIS te adesse libenter, qui è
vita migrant, & eos consolari
solere, quorum flebilis orbi-
tas est, gaudeo vehementer: ille enim
verè misericors est, qui vbi iam mori-
bundos adiuverit, orbos consolatur.
Ioannes ille Alexandrinus Patriar-
cha, cui cognomen misericordia ipsa
dedit, ad illorum, qui in extremum
certamen venerant, lectulum assiste-
bat, morientes armabat ad pugnam,
mortuorum oculos manu claudebat,
qui autem à morte intacti, in mendi-
citate viuerent, quam mortis instar
homines putant, eorum inopiam sub-
leuabat. Nos igitur vbi mortuis offi-

*Ex Leon-
tio in Vita
Ioannis
eleemosy-
narij apud
Metaphra-
sten, de
Vitis san-
ctorum,
mensis Fe-
bruarij.*

Qq 4 cium

cium præstiterimus, viuos confite-
 mur: nec matrem, vxorem, fororem,
 filiolos, nepotulos, afflictosq; cog-
 tos lacrymis consensescere patiamur.
 Summorum dolorum solatia, fomen-
 taque adhibeamus ex sacris literis,
 doctoribusque deprompta. Est enim
 illud in hoc genere luctuosum & tri-
 ste, vt qui vnus omnia sustineat, con-
 iugem & liberos vtcunque sustentat,
 qui manibus victum quærat, quique
 de nubili filia collocanda cogitet,
 alienissimo tempore excedat è vita.
 Quid tam miserum, quàm seduli op-
 ficis, operosi, diligentis, industrii im-
 maturo obitu vxorem & eam fortassis
 mancam ac debilem, quæ se loco mo-
 uere non possit, iacere in fletu, misere
 conflictari, egere paruulos filios,
 dissipari, in easque angustias vite
 compelli vt cibum ostiatim petere
 necesse sit, in quo illud est maxime
 timédum, ne ad mendacitatis passum
 alienas arculas furacissimè perferu-
 tentur. Quis non doleat boni viri,
 boni ciuis, boni patrisfamiliâs ab im-
 periosis

periosis mulierculis raptari filias, tor-
 queri, vexari, pulsari, quæ verò hanc
 seruitutem seruire nolint, turpissimas
 fieri concubinas? quæ mala bene cor-
 dati, attentiq; patris vita diuturnior,
 impediret. His igitur mi Petre malis,
 & grauiissimis quidem malis quantum
 poterimus, obsistamus? Hæc enim *IOAN. 1. c. 3.*
 qui curant, non verbo & lingua sibi
 naturæ lege proximos diligunt, sed
 opere & veritate. Neque vero mi-
 nor est opulentæ domus ærumna. Illo
 enim mortuo, qui fortunatam do-
 mum, qui nobilem & claram famili-
 am autoritate ornabat, consilio rege-
 bat, opibus sustentabat, pudicitia
 corruit, virtus eliditur, ordo pertur-
 batur, sanctitas maculosa redditur,
 fortunæ vexantur, & rerum omnium
 splendor obsolescit. Quid damni literæ
 faciant illis amissis, in quorum patro-
 cinio nitebantur, notius est, quàm
 ut oratione debeat exponi. Sæpenu-
 mero qui tenuiorum studia fouebat,
 Christianus Mæcenas & pius, qui re-
 bus cognoscendis ocium dabat & li-

Qq s bros,

bros, cognitis honores ac præmia
 pollicebatur, isque erat, qui promissa
 præstare posset, insperata morte no-
 stris eripitur vel propinquis vel ami-
 cis, eoq; lugendo, egendoq; progres-
 solent, vt vel literis nuncium reme-
 tant, vel multo impeditiores ad studia
 reddantur. Quid ego iacturam pecu-
 niarum, quid damna prædiorum, quid
 agrorum vastitatem, quid vectigali-
 um, fructuumque diminutionem,
 quid fortunarum naufragia, comme-
 morem? quæ vnus sæpe hominis im-
 maturum obitum consequuntur. Equi-
 dem huiusmodi lamentationes nullo
 non tempore cogor audire, quid agam
 quæ iam satis ima dehiscat terra mihi
 Quo me vertam? quis mihi in tanta re-
 rum necessariorum inopia subueniet
 & manum porriget salutarem? à quo
 tam commodè alar, ac reficiar, quàm
 apud Mecænatem meum laute di-
 uersabar? in illo homine omnia mihi
 erant, & cū illo omnia mihi perierunt.
 O mors inuida, crudelis, acerba, ter-
 ribilis, quæ me paulo ante parentibus
 orbaris

orbaras, nunc patrono priuauisti, &
no patrono, per quem reuixisse mihi
uidebar, & à mortuis extitisse. Quid
ardas inimica, & miserrimo mihi par-
tere perseueras? Videlicet sauitia tibi
grata est, & dira peruersitas: cum e-
nim viuere finis, cui mori esset expe-
diens, illum extinguis, in cuius anima
plurimorum vita consistit. Nil te lacry-
ma mouent, nil luctus, nil hic dolor,
nil illorum indigentia, vel potius
mors, quos ille suo non fouebat solum
& calefaciebat, sed etiam formabat,
figurabat, colorabat, & animabat am-
plexu. Angeli te perdant, & ultra
omnes tuos mortuos amandent, ita-
que sepeliant, ut emergere non queas,
aut si ita lubebit, sociam Promethei ad
Caucasi rupes affigant, vel quia fabulis
in re tam serua locus esse non potest,
a praclaro illo Tobiae custode Ra-
phaele cum Asmodæo omni dirita-
te, atque immanitate teterrimo ita
in superioris Ægypti solitudine vin-
ctaris, ut ex vinculis euolare non pos-
sis. Hæc intra parietes illi ingemi-
scunt,

Tobia. 8.

scunt, quos hæc bellua cruentant.
 Quos admonere, consolari, mulcere,
 & cum sese occasio dederit, potentioribus ac locupletioribus commendare bemus. Gratissimum enim Deo est quidquid in egentem, anxium, mestum beneficij confertur. Quod eo diligentius curandum erit, quò plus dignitatis in eo est, qui à fortuna vulnus accepit. In consolatione autem vitanda acerbitas est, qua vulnere recruescunt. Illa quæ amicorum Iobi & improvida, & iniusta seueritas fugienda, quorum fuit lingua tanquam vnguis in ulcere, multi enim religionem, charitatem, diuinæ quæ laudis studium professi nil minus assequuntur. Tu vero vigila, ut facis, & media de nocte ad illos iuuandos aduola, quos illa ipsa hora æternus iudex euocarit. Tibique persuade hæc nostra erga morientes officia, hæc etiam illorum, qui in luctu & squallore versantur, solatia non minus nobis esse salubria, quam illis, in quos conferuntur. Choreas, ludos, conuiuia sine nobis agitent, suas populi-

entant,ularibus voluptates & oblectationes
molece,elinquamus, neq; istiusmodi rerum
potentia,os communio, societasq; delectet, lu-
mmenta,us tamen, angores, lacrymas cure-
nim Dno,us esse communes. Neque nos pi-
um, mo,cat laborum ac molestiarum esse par-
modio de,tipes. Magnam habet mortis com-
o plus de,mentatio necessitatem, quotiescunq;
na vultus,rim vel morientibus præstò sumus,
em vitæ,el mortuorum propinquos, cogna-
re cruce,os, ac necessarios consolamur, noster
& impro,obis finis venit in mentem, nosq; ad
nda, quo,me moriendum bene viuèdo com-
ngnis in,aramus. Quis enim tam fit stupidus,
m, chari,am stultus & amens, qui hæc fragilia,
um pro,firmatq; non contemnat, simulatq;
Tu vero,te morte cogitare acerrimè cœperit?
nocte ad,quæ formosa deformat, diuitias ex-
illa ipse,orquet è manibus, principatus adi-
Tibi q,ue, imperia labefactat. Morte aduen-
orientes,te pulchritudo corrumpitur, frons
qui in lu,recta deiicitur, os pallet, cuius rubor
lacia non,candor omnium ad se oculos rapie-
am illis,at, nasum macies extenuat, quem
as, ludos,emo videbat, quin amaret, sordescunt
suas po,andiduli dètes, quibus cedebat ebur,
pula-

VOX

vox illa & suavis & acuta deficit, elo-
 quens lingua balbutit, brachia confi-
 stunt, crura rigent, pedes glacie mor-
 tifera torpent. Sequitur oculorū tetra-
 caligo, creber anhelitus, totius cor-
 poris sudor, & angustia spiritus inter-
 clusi. Hos nuncios mors horrenda pre-
 mittit: sed nihilo mitiora, melioraque
 illa sunt, quæ obitum consequuntur,
 mortuos despicabili lino insui, inuol-
 uiq; videmus, sepeliri, oppleri que
 terra, vermes existere, fluere, renasci,
 misceri, carnem exedere, ossa rodere,
 terram quasi esurientem pastu mem-
 brorum saturari. Quòd si post breue
 temporis interuallum corpus, quod
 obrutum est terra, reuisas, membra
 à membris dissecta ac diuisa inueni-
 es. Sume caput in manus, horribile vi-
 de caluitium, dentes partim eductos,
 partim fixos intuere, aspice, vt ille
 dixit, truncos, inhonesto vulnere
 nares, oculorum, ac luminum vacuum
 sedem & inanem contéplare, apparet
 exilis porta, illæque angustia, per
 quas cibus dentibus mansus atque
 confe-

Aeneid. 6.

confectus demittebatur in ventrem,
brachiorum, manuum, femoris, tibia-
rum, ac pedum stabilimenta aut
non extant, aut alia alibi ex cætera,
membrorum compagine dispersa &
dissipata iacent, quorum difficilior
collectio sit, quàm Absyrta fuerit,
quem soror sæuissima dilaceravit: vt
meritò in his cadaueris reliquiis excla-
mare possimus, hæccine est illa Ieza-
bel? Quare hoc commentemur, mihi
crede, & in hoc nos ipsi speculo cer-
tuamus, hæc enim si facimus, & à
vitiis, & ab opinionum prauitate
fugiemus, Vale.

*Cice. pro le-
ge Mani-
lia.*

Reg. 4. c. 9.

CVIDAM DE MORTE SA-
pientis.

Tsi stultorum infinitus est nu-
merus, tamen Christi Eccle-
sia velut fœcunda mater in-
numerabiles tulit sapientes. Sapientes
nam illi sunt, & planè perfecti, quos li-
ber ille complectitur, què tu ex Lati-
no Hispanum reddidisti: qui quòd
cuiusque diei Martyres, Confessores,
Virgi-